

Prológus

Meghalt.

Felébredtem. Folytak a könnyeim. Fájt a mellkasom. Nem kaptam levegőt.

Nem tudtam hol vagyok. Egy pillanatig azt hittem még mindig álmodok. Aztán megláttam a könyves polcom, rajta a kedvenc könyveimmel.

Otthon voltam. Apa meghalt...

Nem, nem halt meg. Csak álom volt. De biztos akartam lenni benne.

Felugrottam és kiszaladtam a nappaliba. Anyát kerestem.

Ott ült a kanapén, rám nézett, és azonnal tudta.

— Megint egy rossz álom? — kérdezte halkán, olyan hangon, amitől még jobban sírhatnékam támadt.

— Igen...ugyanaz. — felnéztem rá, de alig láttam a könnyektől.

Anya odahúzott magához, megsimogatta a hajam.

— Jól van, kicsim. Öltözz, és... látogassuk meg.

Apa hónapok óta a kórházban volt. Az egész csak annyival indult, hogy fájt az oldala. Azt mondta, nem nagy dolog, de láttam rajta, hogy minden egyre nehezebb lett neki. Még a munkája is.

Apa buszvezető. Mindig mondta, hogy ott nem hibázhat, mert emberek élete múlik rajta. Amikor már alig bírta tekerni a kormányt, végre elment orvoshoz. Pedig ő mindig utált orvoshoz menni... csak most már nem volt más választása.

A háziorvos elküldte apát tüdővizsgálatra. Nem is tudom, mennyi idő telt el, mire megkapta az időpontot. Nekem nagyon hosszúnak tűnt.

Amikor jött az eredmény, minden összeomlott. Tüdőrák. Azt mondták, már régóta benne van... én meg csak bámultam, mert nem értettem, hogy lehet ilyesmit elhinni.

Mindenki azt mondta, hogy gyógyíthatatlan. De mi akkor is hittük, hogy apa fel fog épülni. Hiszen ő erős. Mindig is az volt.

Eleinte azt mondták, megműtik, és akkor minden rendben lesz. Nem volt még olyan nagy a baj. Legalábbis így magyarázták.

De az idő csak telt, és mire sor került volna rá, már mást mondtak. Hogy elterjedt. Hogy nem lehet megműteni.

Elkezdtek kemoterápiával kezelni. Azt sem igazán értettem, pontosan micsoda... csak azt, hogy apa mindig rosszul lett tőle.

Egy darabig apa csak bejárt a kezelésekre. Aztán egyszer csak azt mondta, hogy inkább bent marad a kórházban.

Nem is tudom, hogyan dönthette ezt el... Nekem csak az volt a furcsa, hogy többé nem jött haza estére. Nem otthon feküdt le aludni, hanem ott, a fehér falak között.

És én nem tudtam mellette lenni, csak amikor meglátogattuk.

A legnehezebb az volt, amikor nyár elején indult a tábor. Minden évben vártam, már hét éve mindig mentem. De akkor... akkor nem akartam.

Féltem, mi lesz, ha pont akkor történik a legrosszabb, amikor nem vagyok ott. Mi van, ha nem látom többé?

Anya viszont mindig mondta, hogy nem lesz semmi baj. Újra meg újra. És lassan elhittem neki. Így végül elmentem.

Amikor hazajöttem a táborból, rögtön menni akartam apához. Elmesélni neki mindent, ahogy mindig szoktam.

De anya csak szomorúan nézett rám.

— Kicsim... apa most már a hospice osztályon van. — mondta halkan.

Nem értettem. Csak néztem rá.

— Az... azt jelenti, hogy nem gyógyítják tovább. Csak segítenek neki, hogy ne fájjon.

A mellkasom összeszorult.

— Akkor... akkor apa már nem... — a mondat végére nem maradt hangom, csak a könnyek.

Anya átölelt.

— Apa állapota sokat romlott, kicsim. Tudom, nehéz lesz így látni őt. De erősnek kell lennünk. Ő azt hiszi, hogy hamarosan hazajön. És nem szabad, hogy elgyengülni lásson minket.

Csak bólintottam. Nem tudtam megszólalni, a könnyek fojtogattak.

A kórházhoz érve már görcsbe rándult a gyomrom. Félttem. Félttem, hogy milyen állapotban látom majd apát.

Beléptem. Megláttam őt.

Próbáltam nem sírni. Próbáltam erős lenni.

De nem ment. Kifordultam, és az ajtó melletti falnak dőlve zokogtam.

Alig emlékszem pontosan, hogyan nézett ki apa, csak nagyjából.

Már nem volt haja. A szavai összekeveredtek, sokszor nem értettem, mit mond.

És közben csak arra tudtam gondolni, hogy ő az, aki mindig erős volt. Aki soha nem mutatta, ha fáj valamije. Aki viccelt, mosolygott, és mindig azt hittem, legyőzhetetlen.

Apa ott feküdt előttem, legyengülve. Tehetetlenül. Mintha kicserélték volna. És ez ijesztőbb volt, mint bármi más.

Próbáltam összeszedni magam. Nem sírni. Csak mellette lenni, hogy érezze, szeretem, és hogy minden rendben van.

Arra már nem emlékszem, miről beszéltünk pontosan. Hogy köszönt-e, vagy mit kérdezett.

Csak egy mondat maradt meg. Hogy ha hazajön... zúzapörköltet akar enni.

Onnantól a látogatások egyre nehezebbek lettek.

Mind tudtuk, hogy közeledik valami, amitől a legjobban féltünk. De senki sem beszélt róla. Csak ültünk ott, mintha minden rendben lenne.

És közben egyre csak az járt a fejemben: vajon mikor történik meg? Mi lesz, ha egyszer csak bekövetkezik ?

Tíz nappal a születésnapom után bekövetkezett, amitől mind féltünk. Tudtuk, hogy eljön, de senki sem akarta elhinni, hogy tényleg meg fog történni.

Reggel felkeltem. Valahogy még a levegő is más volt. A nap sugarai is lefelé hajoltak.

Kimentem a nappaliba. Anya ott ült, csendben, könnyes szemekkel.

Nem kellett kérdeznem semmit.

A telefon még a kezében volt, amit úgy szorított mintha abba kapaszkodott volna, mintha azzal hogy nem engedi, apát se engedi el.

— Meghalt. Hajnalban hívtak a kórházból. Apa csak elaludt. Nem voltak már fájdalmai.

Nem tudtam sírni.. Nem tudtam sikítani. Csak álltam ott.

Minden szívverésem üvöltött. Apa nincs többé.

Apa... örökre elment.

Augusztus elseje. A temetés napja.

Huszonegy nap telt el, mióta apa nincs. Ezalatt nem tudtam sírni, haragudni, nevetni. Mintha minden érzés elhagyott volna.

Még most is várom, hogy apa hazajöjjön.

Felveszem a fekete ruhát, amit erre a napra vettünk. Leindulunk anyával a lépcsőn. Lent már várnak a barátnőm szülei. A koszorút a kezemben szorítom, az illata édes és szúrós egyszerre.

Úton a temető felé ülök a kocsiban, és érzem, ahogy a kezem lassan elgémberedik a szorítástól. Még sose voltam temetésen.

Az egész olyan furcsa. A levegő sűrű, mintha mindenki csendben próbálná visszatartani a sírást. Mintha senki nem tudná, mit mondjon.

Minden percben arra gondolok, hogy apa tényleg nincs többé... de mégsem érzem igazán. Olyan, mintha ez az egész nem velem történne, mintha egy rossz filmet néznék, amiben csak szereplő vagyok. Mi van, ha sírok, és mindenki látja? Mi van, ha nem bírom ki? Mi van, ha amikor meglátom őt, összeroppanok?

Soha nem gondoltam volna, hogy ilyen nehéz lesz. Soha nem gondoltam volna, hogy egy nap mindez megtörténik.

Kinézek a kocsi ablakán, az út végtelennek tűnik.

Még mindig nem érzem igazán, hogy apa nincs többé.

A szórás helyszínén mindenki ott áll. Csend van.

A zene megszólal, halk és fájdalmas, de én nem hallom igazán, csak érzem, ahogy átjár, mint egy lassú hullám.

Megpillantom az urnát, és egy pillanat alatt minden elszakad bennem.

A sírás, a félelem, a szeretet, a hiány – mind egyszerre önt el.

Rájövök, hogy abban az urnában apa van. Apa, akit már soha többé nem ölelhetek meg. Akivel nem beszélhetek. Akit nem láthatok nevetni, nem hallhatom a hangját. A világ megáll, minden zaj és mozdulat homály.

Anyá mellett áll, szorosan magához húz, én is hozzákapaszkodom. Együtt zokogunk. Csak anya és én vagyunk, és a hihetetlenül fájdalmas valóság.

A szórás végén megjelenik egy szivárvány lilás pára kíséretében. Furcsa, szépséges jel, mintha apa üzenne nekünk. Egy pillanatnyi fény a fájdalomban.